

Begrundelse

I tinglysningslovens § 4, stk. 3, forekommer begrebet »bankhæftelsen«. Spørgeren er oplyst om, at bestemmelsen går tilbage til 1800-tallet. Da staten gik bankerot i starten af 1800-tallet, gav staten i 1813 den daværende Rigsbank en prioritet i alle faste ejendomme forud for alle andre prioriteter på 6 pct. af ejendommens værdi. Hæftelsen kunne afbetales i rede sølv og skulle ellers forrentes med 6½ pct. i sølvværdi. I 1818 oprettedes Danmarks Nationalbank og Rigsbanken blev overtaget. Staten overtog forpligtelsen for renten for en del af bankhæftelsen over for Nationalbanken. I 1838 blev der uenighed om, hvor meget staten skulle betale til Nationalbanken. Man indgik et kompromis, og i den forbindelse overtog Nationalbanken obligationer, der amortiseredes over 38 år - de udløb altså i 1876. Men bestemmelsen fremgår stadig af tinglysningslovens § 4, stk. 3, hvis fulde ordlyd er:

»Stk. 3. De i stk. 2 nævnte rettigheder, der er gyldige uden tinglysning, står tilbage for offentlige skatter og afgifter, bankhæftelsen og nævnte brandforsikringsbidrag, men i øvrigt forud for alle såvel tidligere som senere stiftede rettigheder.«

Det efterlader det indtryk, at der fortsat er privat ejendom, som betaler afdrag på hæftelsen fra statsbankerotten eller, at bankhæftelsen i dag dækker over noget ganske andet. Det er også muligt, at bestemmelsen er forældet. Imidlertid har tinglysningsloven jo været genstand for ændringer af Folketinget så sent som i 1990, og da må forældede bestemmelser forventes at være blevet fjernet.

Svar (8/1 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter bestemmelsen i tinglysningslovens § 4, stk. 3, har visse nærmere angivne rettigheder fortrinsret ved fastlæggelsen af prioritetsstillingen vedrørende en fast ejendom.

En af disse rettigheder er bankhæftelsen, der blev indført efter statsbankerotten i 1813. Ordningen gik ud på, at den nyoprettede Rigsbank (senere Nationalbanken) fik en førstprioritet i alle landets faste ejendomme.

Bankhæftelsesobligationer med den tilhørende pantesikkerhed kan i nogle tilfælde efter transport til ejerne være blevet overdraget til private kreditorer. I sådanne tilfælde kan bankhæftelsen stadig være aktuel, jf. herved bl.a. Knud Illum, *Tinglysning*, 7. udg. (1994), side 76 med note 163, samt Niels Gesner i *Advokatbladet* 1974, side 259f, der vedlægges. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 776

Til by- og boligministeren (17/12 98) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor en norsk statsborger med godkendt uddannelse og godkendt autorisation i Norge som autoriseret elinstallatør ikke kan få tilladelse til at arbejde i Danmark som elinstallatør?«

Begrundelse

En norsk statsborger fra Bergen-Sandviken har i Norge arbejdet i ca. 20 år i elbranchen. Han har den relevante uddannelse som elektroingeniør og elektriker. Dertil er han godkendt som elinstallatør. Han opfylder således alle betingelser for at kunne arbejde som autoriseret elinstallatør i Danmark. Han har imidlertid fået afslag fra Elektricitetsrådet på en ansøgning om at arbejde i Danmark.

Idet spørgeren både skal henvise til de nordiske aftaler om gensidig godkendelse af uddannelser og arbejdskraftens fri bevægelighed, såvel som EU/EØS aftalerne om fri bevægelighed, så forekommer det aldeles absurd, at en nordmand ikke kan få lov til at arbejde i Danmark som elinstallatør.

Uddannelsen som elinstallatør er meget ens i de nordiske lande. Regler og sikkerhedsforskrifter er meget ens i de nordiske lande, og der vil ikke være sprogvanskeligheder i forhold til at kunne læse og forstå danske regler på området.

I øjeblikket gør regeringen meget for at sikre, at der ikke diskrimineres på statsborgerskab for alle mulige erhverv. Dette er et eksempel på en klar diskriminering.